

ÉLETIGE: 2013 j a n u á r hóban : (Lk. 2,16-17)

« A pásztorok hazatértek, dicsőítették és magasztalták az Istent mindenért, amit csak hallottak, és úgy láttak, ahogy tudtul adták nekik.»

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Ha a bizalom próbatételén, a bizalmatlanságot gerjesztő körülmények sötét alagútján már átmertünk, akkor látjuk, és ennek átéléséből arra a meggyőződésre jutunk, hogy a fény legyőzi a sötétséget, az értelem az értelmetlenséget, a kilátás a kilátástalanságot, a személyesség, a személytelenséget, a hit a hitetlenséget, az erő a gyengeséget, az újjáépülés az összeomlást, a bátorság a gyávaságot, a nyugalom és a nyugtalanságot, az öröm a szenvedést; vagyis az életben található minden pozitívitás, az életben található összes negatívítást. A kiállt próbának éppen ez az egyik legszebb ajándéka: A pozitív látás(-mód), - ha nem is tomboló mértékben - de mindenképpen úgy jelenik meg bennünk, mint egyfajta győzelmi mámor. **Ki tudom mondani a szívem mélyén** minden nyomorúságom, borzalmas harcaim, a legostobább és legfelháborítóbb eseményeim közepette is, **hogy élni szép és élni jó!** Jelenlegi körülményeim rogyant állapota nem tudja kilopni szívemből a biztosan bekövetkező nagyszerű jövő képét, mely kép átnyúlik egy világűr-feletti látomásba. Ez a látomás-féle vízióm nem egy ábrándozás-szintű balga önkábítás; ellenkezőleg: Egy távoli, de biztos kikötő képe, ahol az alagút vége egy minden negatív jelenségtől mentes létrend. Ez nem más, mint Urunk, Jézus fogalmazásában : az Isten Országá !

Hála legyen az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet - van egy ilyen gitáros ének, s ez a diadalmas látásmód az, melyre gondolatban (s talán valóságosan is) most eljutottunk. Akit elnyelnek a jelenvaló élet sötétségei, nélkülözve a hitből merített élet-bizalmat, azok fenti felsorolást fordítva rakják össze és azt mondják, hogy 'sajnos, nem úgy van, ahogy a hit látásmódja ezt az imént lefestette,,' mert a sötétség bizony legyőzi a fényt, az értelmetlenség az értelmet, a kilátástalanság a jó kilátást, a nyugtalanság a békességet, a beszűkülés a kiteljesedést, a szenvedés az örömet, a halál az életet stb. – Nem véletlenül óv Péter apostol levelében: „Szeretteim, mivel már eleve tudtok erről, vigyázzatok, nehogy a gonoszok tévedése elsodorjon benneteket, és elveszítsétek biztonságotokat.” (II.Pét.3,17.)

„Az igazak azonban örökké élnek, és az Úrban van a jutalmuk” (Bölcs.5,15). Milyen igaz: A pásztorok ujjonganak, míg Heródes retteg. Mindegyik liheg: Egyik az ujjongástól, másik a kétségbeeséstől. Egyik dicsőíti a Magasságbelit nagy tetteiért, a másik tiporja Isten törvényét. Az igazak a győzelmet látják: Elsősorban nem a saját győzelmüket, hanem az Úrét. Az elvetemülteket pedig saját sötétségük örvénye egyre mélyebbre rántja le. Ez éjszaka, az egyiknek világosságot és örömet hoz, a másikkal pedig belső elsötétedést és gyötrelmet. Ezért száll áldás és dicsőítés az igazak ajkáról, s csodát látnak, mert a nép Megmentőjét látják belépni a történelembe, míg a gonoszok a nép tönkretételén töprengenek, s átok szegélyezi „működésüknek” útvonalát. - De mi csak hadd foglalkozzunk az áldottakkal, akik Isten hatalmas tetteit felismerik és ezen jó oknál fogva magasztalják és dicsőítik Őt. Isten dicsérete - úgy gondolom - sosem hal ki ajkukon, mert nem tudnak betelni a látottakkal.

Isten dicsőítése csak akkor csordul ki ajkamon és szívemen, ha az egész jelenvaló létrend iránt egy irdatlan mélységű és kiirthatatlan bizalom hat át. De minden porcikámat kell, hogy áthassa, s főleg a tudomat. Márpedig a bizalom személyre irányuló erény. Amikor látom röpülni magam felé a követ, akkor nem a kőben bízok, hanem abban a személyben, aki dobta, hogy nem engem akar vele fejbe vágni. Bízom a jóindulatában. S ha tudom, hogy a végtelenül jóságos és irgalmas Isten teremtette a mindenséget, akkor kiformalódik bennem egy megalapozott bizalom, mely így szól: **Bízom az egész teremtett létrend alapvető jóindulatában.** Ez a bizalom az alapja annak, hogy a mindenség Ura elfogadott engem, s ezért egy határtalan önbecsülés tölt el – minden kevélység nélkül - hogy onnan Fönről, parányi létemre rázúdul egy hatalmas méretű (atyai) jóindulat, rám-figyelés, meghallgatás és támogatás.

Téma. - Felismerem, én, az ember, hogy életemnek ez a főfeladata: **Dicsérni és dicsőíteni Istent - mégpedig a látottak alapján, - vagyis mindazok alapján, amit átéltem és átélek.** Mert nagyszerű és kiváló az Ő összes terve és műve amit a világgal és velem, kezdettől fogva tett, s amit ezután is tenni akar. Csodálom bölcsességét, jóságát, irgalmát, jóindulatát, hozzánk lehajló atyai gyengédségét, s ez a csodálat átmeny azután egész lényemben egy ujjongó, harsogó Isten-dicséretbe. Dicsérem szájjal, vagyis szavakkal, dicsérem szívvel, vagyis egész bensőm minden érzésével, dicsérem tetteimmel, dicsérem és hirdetem dicséretét a népek között, dicsérem minden helyzetben és körülmények között és minden feltétel nélkül. Dicsérem, még akkor is, ha szenvedek, ha megaláznak, ha elhagy a jó szerencse, rám zúdul egy rakás szenvedés, s a próbatételek kemény satujába szorít bele, hogy bizonyítékot adhassak szeretetem őszinteségéről. Mert az a meggyőződés hat át, amit a római levél így fogalmaz meg: „Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik.” (8,28). S miközben hangos a szívem, a szám, s a szobám Isten dicséretével, lassan eluralkodik rajtam egy belső biztonság-tudat, ki tudom mondani szavak nélkül a szívemben: : **Sorsom, jövőm, biztonságos Kezekben van!** A jövőtől való félelem fullánkját a dicsőítés méregteleníti. Ebben a lelki állapotban születnek az ilyen mondatok: „Istenben bizakodom, nem félek, az ember mit árthat nekem?” (Zsolt. 56,12). „Ha Isten velünk, ki ellenünk?” (Róm. 8,31.) később: „sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” (Róm.8, 38-39). Jó dolog januárban ilyen

lelki hangszereléssel végignézni az előttünk álló évre, sőt, a mi személyes örök jövőnkbe. Igen, potenciálisan van jutalma és jövője az életünknek!

Viszont nem szabad elfeledkeznünk az Ellenoldalról sem. Ő az ellenkezés szelleme. Magát a létrendet támadja, de nagyon csavaros módon. Felkínálja ezt az életet teljes kihasználásra. A való világ ajándék jellegét tagadja, (Ajándékozájával együtt), s új címkével látja el, melyre az van írva: Zsákmány. A karácsonyi ajándékozó légbörtön fölcseréli a dzsungel ragadozó törvényével. A természet és az emberi természet kirablását tűzi ki céljának, végül is mindennek tönkretételét. Kábít, bódít, ködösít, delejez, majd megragad, hogy a kéjvágyat, bírvágyat és becsvágyat szinte ellenállhatatlan vonzerővel lássa el. A hit védelmétől megfosztott ember-tömegeket az ujjára csavarja, s megindul a gigantikus méretű embercsorda a rablóhadjárat és fosztogatás útján a nagy „önmegvalósítás” felé. A keresztes hadjáratoknál előfordultak visszaélések, de itt már csak visszaélések vannak és lesznek. Ebben a táborban nincsen Isten dicsőítése. Itt mindenki magát dicséri és dicsőíti: Hogy ő milyen okos, eszes, és életrevaló. Nem pitizik ezt, meg azt: Ő kezébe veszi sorsát, s maga intézkedik. Minek is dicsőíteni itt Bárkit is? Rá kell hajtani, gyerekek - mondja, s nem finnyáskodunk, ha valakit éppen agyon kell tiporni. Ha nem mi tiporjuk le őt, akkor majd ő tipor le minket. Aranyszabály ez, minden jól-nevelt rablóbandában! Itt tüzelnek az ösztönök (lásd: bibliai vadállat), s a romboló szellemi erők egészen a padlóig lerombolnak/lerombolnának mindent.

Ugyanakkor a másik táborban, az Isten oldala mellett, a szentek vonulatában ujjongó ének hallatszik. Azután mélységes tiszteletnyilvánítás az Élet Ura előtt. Ahogy az Írás mondja: „imádták az örökkön-örökké élőt. Koszorújukat a trón elé tették és zengték: „Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztelet és a hatalom, mert te teremtetted a mindenséget, akarod hívott létre és teremtett mindent.” (Jel.4,10-11). Itt van tisztelet, méltánylás a Legfőbb Lény felé és egymás felé. Itt a szeretet ajándéka maga az élet és mindaz, amibe beleágyazódik: A teremtett világ. Itt nem magam szakadok bele az életbe: Az ölembe hull. – S én csak dicsérem, dicsérem Őt, s teszem ezt nem hiába. Okom van rá: Igen nagy és megalapozott okom. Nemcsak az, amit ad, hanem Ő maga, aki adja: A nagyszerű és egészen boldogítóan betöltő Személyes Jóság. Ez fakaszt bennem dicsőítő szavakat és lenyűgözően megragadó érzelmeket. –Mennyi finomság itt, míg a túlsó oldalon mennyi brutalitás és förtelmedvény!

Akció-program. – A gondolatsor végén kiformalódik bennem egy döntés, melytől hangos lesz a szívembensőm egész világa. Kihangosítva ez ekképpen szól: „Döntöttem, a dicsőítés útját választottam!” S ezt a döntést naponta kimondom és megélem, olyan mértékben, ahogy a Lélek adja: Negyedóra-félóra dicsőítéssel lerovom tiszteletadásom, imádásom, teremtményi mivoltom, hűségem és szeretetemet adóját. – Ha arra gondolok, hogy milyen hangos a világ az Úr káromlásától, s milyen intézményes szintre jutott a tekintély-rombolás, legyen az akár emberi, akár isteni tekintély, megborzadok, s így kiáltok lélekben: Nem, Uram, én nem rombolni, én építeni akarok. A zsoltárossal mondom: „Dicsőítem az Urat minden időben, dicsérete ajkamon marad mindig.” (34,2)

Tanúságtétel. – Kialakult szokássá nálam, hogy egy-egy imát, egy-egy imaszándékra ajánlom fel, valakiért és valakikért. Egy hosszabb autóúton sok-sok kedves személy, ebben az imamódban elfér. Ez dicséretes szokás, nincs benne semmi kivetni való, s a továbbiakban is fogom alkalmazni, mint ahogy sokan mások. De rám jött egy olyan hangulat, más olvasatban ezt így fejezném ki: Isten egy olyan kívánságot érlelt ki a lelkemben, hogy toljam egy kissé félre a kívánság-listát, ne forgácsolódjak széjjel fárasztó és sokirányú odafigyelésben, hanem csak áldjam, magasztaljam, dicsőítsem Őt, s az események további folyását szemlélve, figyeljem meg, mi lesz erre a fentről való válasz. (?) De nagyon belém szállt az a hit, hogy ha én Őt dicsőítem és áldom, akkor Ő rám tekint, s a legjobbat adja. Válasza nem lehet méltóságán aluli. Lehet, hogy nem személy szerint nekem szól majd az imára küldött válasz, de ismeretségi körömben belül „csap le a villám”, s én látni fogom Istenem hatalmát és szeretetét. Ezt így szépen elgondoltam, s ez szinte rögeszmémé vált: A hit rögeszméjévé. – S mit ad Isten? Így érkeztem a régi közösségbe, ahol olyan szeretettel fogadtak, hogy szinte nem tudom leírni. Úgy néztek rám, mint Isten angyalára; (pedig én tudom a legjobban, hogy ez nagy tévedés.!) De eszembe jutott Szent Pál, aki hasonló élményen ment keresztül; s aki így ír erről: „Hiszen tudjátok, hogy először beteg testtel hirdettem nektek az evangéliumot,Nem vetettetek meg, nem utasítottatok el, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.” (Gal. 4, 13-14). Mondhatom, életemben ilyen elvarázsolt, tisztelettől és szeretettől övezett állapotban nem még voltam. Felnéztek rám, s amit mondani akartam, azt ők leolvasták rólam és kimondták. Az első szeretet örömétől remegett a levegő. Mintha már nem is a földön lettem volna. Nem tudom, hogy tudom én ez eldadogni, ezt a sajátosan egyedülálló, mágnesez szeretetlégbörtön körülírni. Viszont azonnal tudtam, hogy itt a fönről való válasz, – a dicsőítő imára.

Igei ima. – Úr Jézus Krisztus, a Magasságbelinek Fia! Minden dicsőség, dicséret és magasztalás adassék Néked, aki öröktől fogva voltál, aki vagy és aki eljössz! S mivel tudom, hogy mindent átadsz az Atyának, kérek, szívem kiáltása és dicsőítése is jusson el az Atyához Te általad, Te veled, s Te benned. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Az Isten iránti szeretettől ihletve dicsőítsd az Istent mindazokért, melyeket láttál, átéltél! Dicsőítsd Őt, s teljesen hagyatkozz az Ő irgalmas Szívére! Érted és Értetek én is dicsőítem az Istent. Imádságos szeretettel:

Károly, Kárcsi atya, testvér.